

Manel: «La premissa era que no hi havia cap premissa»

Entrevistem al quartet barceloní amb motiu de la sortida del disc 'Per la bona gent'

Manel | Michal Novak

Manel ho corrobora: són els millors professors europeus per ensenyar a reinventar-se i a ser vertebradors del pop, el folk i la cançó. Amb cinc discos en nòmina, el quartet barceloní torna amb el trencaclosques musical *Per la bona gent* (Ceràmiques Guzmán, 2019), un repte carregat de sàmplers.

Deu anys i cinc discos... Encara hi ha neguit i nervis abans de la gravació i llançament d'un nou àlbum?

Martí Maymó: Jo, personalment, cada vegada em poso més nerviós. Amb el primer no existíem, ningú no esperava res de nosaltres. Va ser a partir del segon que vam començar a plantejar-nos quina reacció tindria la gent, si agradaria o no. Fa uns dies vaig escoltar el *Jo competeixo* (Warner, 2016) i em va semblar que no s'assemblava gaire a *Per la bona gent*, i això encara em va provocar més vertigen. Fa tres anys que no presentàvem cap disc nou. I sí, fa una mica de por.

Arnau Vallvé: Amb tot, encara que no evolucionéssim entre disc i disc, que sempre féssim el mateix, la sensació d'inquietud per saber si les cançons noves agradarien o no continuaria sent la mateixa.

El cert és que, en aquesta evolució i experimentació que impregna el disc, si despullessim les cançons i les deixéssim nues, moltes d'elles no s'allunyarien tant del vostre so dels inicis.

Guillem Gisbert: És clar. Aquest és un fet del qual t'adones quan comences a dedicar-te a la música: la producció hi fa molt. La moda és molt més la producció que no pas les cançons que, en

el fons, més o menys, tenen un esquelet força semblant.

A.V: Totes les cançons del disc estan compostades amb l'ukelele [Riu].

Manel Foto: Michal Novak

Heu mantingut un ritme gairebé constant de presentar un disc nou cada tres anys. Aquesta progressió aritmètica quasi perfecta és una casualitat o respon a la necessitat de desaparèixer del mapa durant un cert temps?

Roger Padilla: La veritat és que no hem estat gaire temps aturats ni allunyats els uns dels altres. Hem emprat l'últim any i mig a fer el disc. I ara vindrà un any i mig o potser dos anys d'estar tocant-lo en directe. Després sí que hi haurà la necessitat de descansar una mica. Però vaja, en cap cas no ens hem estat tres anys sense fer res.

Quan vau escriure la primera cançó de *Per la bona gent*?

G.G: L'últim concert de l'anterior *Jo competeixo* va ser el mes de novembre de 2017 i vam començar a reunir-nos l'1 de maig de 2018. En aquell moment ja hi havia una cançó feta, que, possiblement, vaig escriure en algun instant de febrer, març o abril d'aquell any. Era la lletra de ?Formigues? i alguna coqueta més. La cançó, aleshores, tot s'ha de dir, tenia una estètica completament diferent, però al final va quedar.

A.V: Aquesta vegada, però, sí que vam parar aquests sis mesos de manera premeditada. Normalment, quan fèiem els últims concerts de les gires ja pensàvem a escriure cançons noves. Aquest cop, ens vam prendre mig any de descans cadascú per la seva banda per fer una desconexió mental. Potser per això ha trigat una mica més a sortir el nou disc. Però en el fons, la fórmula sempre és la mateixa: entre que comencem i l'acabem, triguem un any a fer un disc.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=r0RLh8-IXds>

En aquest any de l'1 de maig de 2018 a l'1 de juny de 2019 que vau estar preparant el disc, vau seguir alguna rutina?

G.G: Quedàvem per assajar cada dimarts i cada dijous. Primer d'una forma més laxa, perquè tots

anàvem fent coses des de casa, i en els últims sis mesos, d'una manera més intensa. I molt més quan l'entrada a l'estudi de gravació ja era a tocar.

R.P: Al gener, però, vam fer una cosa que no havíem fet mai. Vam quedar amb el productor, Jake Aron, per fer una preproducció dels temes que ja teníem fets.

G.G: De fet, el primer senzill, ?Per la bona gent?, el vam gravar aleshores i el vam mesclar al febrer. Per tant, això vol dir que el *single* del nou disc el vam gravar tan sols tretze mesos després de fer l'últim concert de la gira de presentació de *Jo competeixo*. Però tot ha anat canviant molt amb els anys: des del primer disc, que el vam començar a escriure en Roger i jo al pis dels seus pares al carrer Entença i després se'ns van unir en Martí i l'Arnau, a tenir un local de lloguer que passa a ser una part important de les nostres vides, on quedem per assajar i exposar les idees de possibles cançons que tots hem anat treballant amb l'ordinador.

Segurament aquest, el de treballar cadascú les seves idees amb l'ordinador, sigui el gran canvi de paradigma.

R.P: Les hores d'assaig ara són més davant d'un ordinador que agafant un instrument i posant-se a tocar tots plegats. De fet, en aquest disc nou encara no hem tocat cap cançó tots quatre junts.

M.M: És una manera de treballar que segur que també acaba marcant el so dels discos.

A.V: A vegades surt aquest debat, perquè quan estem treballant en un tema i se'ns encalla, ens diem de tocar-lo tots quatre per veure si així va endavant. Totes dues maneres de treballar tenen coses bones i coses dolentes.

G.G: El fet és que tocant tots quatre, cadascú està focalitzat en el seu instrument i costa tenir una visió global. L'ordinador, en canvi, és menys emotiu i més cerebral. De fet, *Per la bona gent* és un disc cerebral. Un disc que apel·la molt menys a les emocions que tot el que havíem fet abans. La veritat és que va ser el productor qui ens va suggerir que poséssim més instrumentació real.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=zhyfs0WR60c>

Ara que està a punt a punt de publicar-se, com el valoreu? Creativament i experimentalment és el salt més gran que heu fet entre disc i disc?

A.V: És molt difícil de valorar perquè encara no sabem ben bé què hem fet fins que es publica i comencem a rebre el *feedback* de la gent. Jo ara tinc aquesta sensació que sí, que és un salt bestial, però potser és fictícia i el salt no és tan gran.

G.G: Al local, assajant, experimentant, jugant amb estils que no havíem tocat mai, sí que teníem aquesta sensació. Després, quan el disc passa a ser de domini públic, veus que el salt potser ja no era tan bèstia. No sé fins a quin punt aquest disc serà vist com una continuació del *Jo competeixo* o una cosa radicalment diferent. Hi ha elements que ja apareixien a l'anterior com els sintetitzadors o elements de música electrònica. Potser el canvi realment radical va venir amb *Aletes, baixin de l'escenari* (Warner /DiscMedi, 2013)... Ara mateix no ho tinc clar.

La sensació que transmet quan l'escoltes és que us heu alliberat de prejudicis, ignorant qualsevol expectativa i el que es pressuposa que és Manel.

M.M: *Jo competeixo* ens va anar molt bé perquè passes això. Com dèiem, allà vam començar a fer coses que no havíem fet mai. No només vam acabar molt contents amb el resultat sinó que va tenir molt bona acollida.

R.G: La premissa era que no hi havia cap premissa. L'única vegada que ens havíem imposat el camí va ser amb el tercer, *Aletes, baixin de l'escenari*, en què ens vam proposar de fer un disc de banda.

G.G: En la nostra manera de treballar, la premissa de joc hi ha estat sempre. El que passa és que, tot i que no deixa de ser una idea abstracta, quan et poses a treballar, és molt fàcil despistar-te i perdre-la. El perill és oblidar-te d'aquest punt de partida i prendre't massa seriosament a tu mateix. Però trobo que en aquests dos últims discos, especialment en aquest darrer, hem recuperat aquesta voluntat de jugar. Tot i així també hem tingut els nostres moments de pànic.

Manel Foto: Michal Novak